

какви сладки. Учеше се тя лошо, но бѣше много весела и говорѣше засмѣна. И сега усмихната каза :

— Че Саша... — и веднага прѣхна да се смѣе и не доизказа.

Учителѣтъ попита :

— Е, какво има по-нататѣкъ ?

— Открадна ми хлѣба, — доизказа Фроска и съвсѣмъ се размѣ, а малкитѣ ѣ сиви очи се свиха отъ смѣхъ и потѣнаха въ тънкитѣ ѣ бузи.

Тази новина твърдѣ очуди и смая учителя : подобни работи още не бѣха се случвали въ училището.

Той никога въ нищо не бѣше подозиралъ Саша. Тя му се виждаше страхливо момиче, може би, наплашено отъ баща си.

Учителѣтъ погледна Саша и попита :

— Вѣрно ли е това ?

Тя мълчеше и седѣше неподвижно, като закована. Тукъ Фроска забѣбря :

— Тя не за пръвъ пѣтъ краде ; тя много пѣти ме е ограбвала : кога туря чантата си подъ чина, тозчасъ ще я разтѣрашува ; ама азъ все мълчахъ, но ей днесъ виждамъ отмѣкна хлѣба и припна къмъ училищния дворъ задъ дървото да го яде. Азъ се завтекохъ слѣдъ нея, пѣкъ тя се изплаши. „Не казвай, дума ми, на учителя : азъ ще ти донеса една картинка“.

Учителѣтъ пакъ попита :

— Е, що Саша, истина ли е ?

Но тя все мълчеше и седѣше неподвижно. Единъ второгодникъ ученикъ заговори грубо :

— Че какво ще я питаме ? Нима и безъ това се не вижда, че е истина ? Тя какво намислила да краде ! Да се изключи отъ училището и туѣ то.